

Но той е заминалъ, или се е скрилъ въ нѣкой таванъ, за да излѣзе утре, ако всичко се свърши добре

— Това говоришъ за Здравевъ! искрено се очуди Струмски. — Та, той бѣше най-добрия, най-ревностния, най-нетърпеливия между насъ. Ти си несправедливъ!

— Тѣ сж винаги такива докато само се приказва, а при дѣлото изчезватъ. Познавамъ тия птички.

— Кои тѣ?

— Здравевци! А най-много нашия Методи Здравевъ. Ти си билъ винаги довѣрчивъ. Здравевъ е способенъ и да ни издаде, ако утре ние не бждемъ побѣдители.

— Михо! почти извика Струмски и сега въ гласа му прозвуча по-скоро изненада и страхъ, отколкото упрѣкъ.

— Туй-то! приключи разговора Михо.

Той имаше силенъ гласъ на едъръ, гърдестъ мжжъ. Напраздно се мжчеше да шепне. Точно това издаваше неговиятъ изгубенъ въ тъмното образъ. Въ гласа му имаше подкупваща искреностъ задъ грубитѣ и кратки думи се усмихваше една романтична смѣлость. Тъмното криеше несложния образъ на единъ сърдеченъ човѣкъ и дързъкъ воинъ. Внезапно той погледна къмъ прозореца:

— Е, Любо!

Сѣнката на голѣмата глава при прозореца се обърна.

— Нищо още!

— Колко е часътъ?